

Sygn. akt VI P 103/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : st. sekr. sąd. Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa O. B.(PESEL (...))

przeciwko I. B. (NIP (...))

o wynagrodzenie za pracę, ryczałt za korzystanie z samochodu, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę przez pracownika

I. zasądza od pozwanej I. B. na rzecz powódki O. B.kwotę 1.800 złotych (tysiąc osiemset złotych i 00/100) netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej I. B. na rzecz powódki O. B. kwotę 800 złotych (osiemset złotych i 00/100) netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc maj 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanej I. B. na rzecz powódki O. B.kwotę 731,70 złotych (siedemset trzydzieści jeden złotych i 70/100) netto tytułem ryczałtu za korzystanie z samochodu za miesiąc maj 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

IV. zasądza od pozwanej I. B. na rzecz powódki O. B. kwotę 907,20 złotych (dziewięćset siedem złotych i 20/100) netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,

V. zasądza od pozwanej I. B. na rzecz powódki O.B. kwotę 2.700 złotych (dwa tysiące siedemset złotych i 00/100) netto tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika,

VI. wyrokowi w punkcie I, II i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.700 złotych (dwa tysiące siedemset złotych i 00/100) netto,

VII. odstępuje od obciążania pozwanej I. B. kosztami sądowymi w sprawie.

Sygn. akt VI P 103/15

UZASADNIENIE

Powódka O. B.pozwem z dnia 12 lutego 2015 roku wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej I. B. kwoty 800 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc maj 2014 roku, nadto kwoty 800 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc czerwiec 2014 roku, nadto kwoty 907,30 złotych netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, kwoty 731,70 złotych netto tytułem ryczałtu za eksploatację samochodu za miesiąc maj 2014

roku, jak również kwoty 2.700 złotych netto tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika wraz z ustawowymi odsetkami od powyższych kwot.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż była zatrudniona u pozwanej począwszy od dnia 18 września 2012 roku na podstawie umowy dzieła. W dniu 1 maja 2013 roku strony zawarły umowę o pracę na czas określony. Począwszy od marca 2014 roku pozwana zaprzestała regularnego wypłacania na jej rzecz wynagrodzenia, które zgodnie z umową stanowiło kwotę 2.700 złotych netto miesięcznie. Począwszy od marca 2014 roku pozwana zaprzestała również regulowania należnych składek na rzecz ZUS. Powódka podała, iż zgodnie z ustaleniami z pracodawcą w okresie zatrudnienia miała otrzymywać również ryczałt za korzystanie z prywatnego samochodu do celów służbowych. Z uwagi na trudną sytuacją materialną oraz mimo wielokrotnego upominania się o wypłatę przez pozwaną zaległych należności rozwiązała umowę o pracę na podstawie art. 55 kp. Na dzień rozwiązania umowy o pracę całkowity dług pozwanej na jej rzecz wynosił kwotę 11.152,90 złotych bez odsetek. Po rozwiązaniu umowy o pracę pozwana uregulowała na jej rzecz kwotę 7.200 złotych, którą to kwotę powódka zaliczyła na poczet najstarszych zobowiązań. (k. 2-3)

W piśmie z dnia 11 sierpnia 2015 roku powódka ostatecznie sprecyzowała, iż w niniejszym postępowaniu domaga się zasądzenia na jej rzecz następujących kwot:

- 1.800 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku do dnia zapłaty,
- 800 złotych netto z tytułu wynagrodzenia za miesiąc maj 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,
- 731,70 złotych netto tytułem ryczałtu za używanie samochodu prywatnego do celów służbowych za miesiąc maj 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,
- 907,20 złotych netto tytułem ekwiwalentu za 7 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2015 roku do dnia zapłaty,
- 2.700 złotych netto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika. (k. 64)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powódka O. B. została zatrudniona u pozwanej I. B. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 1 maja 2013 roku do dnia 31 lipca 2013 roku, na stanowisku technika elektroradiologii, za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2.700 złotych netto.

W dniu 1 sierpnia 2013 roku strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 28 lutego 2014 roku, wynagrodzenie powódki pozostało bez zmian.

W dniu 1 marca 2014 roku strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony. Stanowisko oraz wynagrodzenie za pracę powódki również pozostały bez zmian.

Strony w okresie zatrudnienia łączyły również umowy o używanie samochodu osobowego pracownika do celów służbowych. W oparciu o powyższe pracodawca zobowiązał się do wypłaty na rzecz powódki kosztów używania przez nią samochodu prywatnego do celów służbowych w formie ryczałtu miesięcznego w wysokości wynikającej z przemnożenia wykorzystanego limitu przez stawkę za kilometr tj. od dnia 3 czerwca 2013 roku w kwocie 0,52 złotych, zaś od dnia 1 sierpnia 2013 roku do końca zatrudnienia w stawce 0,83 złotych.

Oświadczeniem z dnia 20 czerwca 2014 roku powódka rozwiązała umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ kp z powodu niewypłacania na jej rzecz należnego wynagrodzenia za pracę oraz

ryczałtu za użytkowanie samochodu prywatnego do celów służbowych. W treści powyższego powódka podała, iż nie otrzymała wynagrodzenia za miesiąc kwiecień w kwocie 1.800 złotych oraz za maj w kwocie 2.700 złotych.

Nadto powódka podała zaległe kwoty z tytułu należnego na jej rzecz ryczałtu za używanie samochodu prywatnego do celów służbowych za okres 2013 roku oraz od stycznia 2014 roku do maja 2014 roku.

Powódka określiła, iż łączną kwota zaległości, ze wskazanych przez nią w treści tegoż oświadczenia tytułów, stanowi kwotę 8.731,70 złotych.

(Dowód : umowa o pracę z dnia 1 maja 2013 roku- k. 5, umowa o pracę z dnia 1 sierpnia 2013 roku- k. 6, umowa o pracę z dnia 1 marca 2014 roku- k. 7, umowy używania osobowego samochodu pracownika do celów służbowych- k. 9-11, stan zaległości –k. 15, e-mail – k. 16-17, pismo Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 8 października 2014 roku- k. 23, oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę – k. 25, świadectwo pracy- k. 26-27, przelewy- k. 28-31, zaświadczenie – k. 73, zeznania powódki O.B. k. 59-60 (00:05:21- 00:15:12) w zw. z k. 119v-120 (00:10:39-00:17:09), akta osobowe pracownika)

Na dzień dzisiejszy pracodawca nie wypłacił na rzecz powódki następujących kwot:

- 1.800 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 roku,
- 800 złotych netto z tytułu wynagrodzenia za pracę za miesiąc maj 2014 roku,
- 731,70 złotych netto tytułem ryczałtu za używanie samochodu prywatnego do celów służbowych za miesiąc maj 2014 roku,
- 907,20 złotych netto tytułem ekwiwalentu za 7 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego.

(okoliczność bezsporna, oświadczenie strony pozwanej – k 120)

Pozwana I. B. na dzień dzisiejszy posiada liczne zadłużenia na rzecz kontrahentów, ZUS oraz Urzędu Skarbowego w łącznej kwocie około 1 mln złotych. Powyższe skutkowało wszczęciem postępowań egzekucyjnych z ruchomości, rachunków bankowych, czy wierzytelności. Pozwana nadal prowadzi działalność gospodarczą i uzyskuje z tego tytułu dochody netto na poziomie 6.000- 7.000 złotych do 12.000- 13.000 złotych miesięcznie.

Pozwana posiada nieruchomość o powierzchni około 300 m.kw. obciążoną kredytem hipotecznym w kwocie 420.000 złotych. Miesięczna rata kredytu wynosi 2.500 złotych.

Pozwana ma na utrzymaniu 17-letniego syna.

Miesięcznie z tytułu zaległości egzekucyjnych pozwana spłaca kwotę 1.100 złotych. Ponoszone przez nią opłaty mieszkaniowe sięgają kwoty 900 złotych miesięcznie. Koszty związane z zakupem żywności, środków czystości oraz leków to miesięczny wydatek na poziomie 1.500 złotych. Z tytułu rachunków za prąd pozwana wydatkuje co dwa miesiące kwotę około 2.000 złotych.

Pozwana posiada udziały w spółce w wysokości 3%. W tejże firmie jest również zatrudniona na umowę o pracę za wynagrodzeniem w wysokości 400 złotych miesięcznie.

Do końca 2015 roku pozwana z tytułu zaległości na rzecz ZUS zobowiązana jest uregulować kwotę 30.000 złotych.

(Dowód: dokumenty – k. 78-118v, zeznania pozwanej I. B.- k. 119v-120 (00:17:09- 00:30:26)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powódki O.B. oraz pozwanej I. B., jak również dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach osobowych pracownika.

Dowody z dokumentów, w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego, Sąd uznał za wiarygodne, gdyż nie budziły one wątpliwości, wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały, tworząc spójną i logiczną całość, nie zostały one również zakwestionowane przez strony.

Wskazać należy, iż w istocie stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie był pomiędzy stronami sporny. Bezsporny był bowiem zarówno fakt zatrudnienia powódki u pozwanej, zajmowanego przez nią stanowiska, jak również wysokości otrzymywanego przez nią wynagrodzenia oraz należnego na jej rzecz ryczałtu z tytułu użytkowania samochodu prywatnego dla celów służbowych, nadto przyczyny rozwiązania przez powódkę umowy o pracę łączącej strony.

Poza sporem pozostawała również okoliczność powstałej zaległości na rzecz powódki w następujących kwotach:

- 1.800 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2014 roku,
- 800 złotych netto z tytułu wynagrodzenia za pracę za miesiąc maj 2014 roku,
- 731,70 złotych netto tytułem ryczałtu za używanie samochodu prywatnego do celów służbowych za miesiąc maj 2014 roku,
- 907,20 złotych netto tytułem ekwiwalentu za 7 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego,
- 2.700 złotych netto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika.

Wskazać należy, iż w toku prowadzonego postępowania sądowego strona pozwana nie kwestionowała zasadności zgłoszonych przez powódkę żądań, nie podnosiła również jakichkolwiek zarzutów w zakresie ich matematycznego wyliczenia.

Podnieść należy, iż w zakresie żądania dotyczącego odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę przez pracownika art. 55 § 1¹ kp wprowadza taką możliwość z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków pracowniczych, w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonywania określonej pracy- w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Przez „ciężkość naruszenia” należy rozumieć znaczny stopień winy sprawcy tego naruszenia. Jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 roku (I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, z.16, poz. 516), chodzi tu o winę umyślną lub rażące niedbalstwo. (M. Gersdorf, Jeszcze w sprawie konstrukcji prawnej rozwiązania stosunku pracy w trybie natychmiastowym z winy pracodawcy, PiZS 1998, nr 6, s. 37; W. Saletra, J. Iwulski, W. Sanetra, Kodeks pracy, 1999, s. 203).

Ustawodawca nie precyzuje, na czym polega zawinione naruszenie obowiązków przez pracodawcę. Wydaje się jednak, iż podobnie jak w odniesieniu do art. 52 § 1 pkt 1 kp, koniecznym jest uwzględnienie dwóch elementów: stopnia winy pracodawcy (umyślność lub rażące niedbalstwo) oraz rozmiaru szkody wyrządzonej albo zagrażającej pracownikowi.

Oceny ciężkości naruszenia dokonuje pracownik. Na nim to w razie sporu ciąży dowód na okoliczność ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków, zgodnie z art. 6 kc w związku z art. 300 k.p.

Ciężkie naruszenie obowiązków przez pracodawcę, któremu nie można przyporządkować charakteru podstawowego, nie uzasadnia sięgnięcia przez pracownika po rozwiązanie bez wypowiedzenia. Podobnie w przypadku naruszenia obowiązków podstawowych pracodawcy, którym trudno przypisać postać ciężkiego. (Alina Wypych- Żywicka- Komentarz do Kodeksu Pracy)

Podkreślić należy, iż na gruncie powołanej regulacji wina pracodawcy określana jest z uwzględnieniem jedynie czynników obiektywnych, polega ona na niedołożeniu staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (art. 355 § 1 kc w zw. z art. 300 kp).

Podstawą rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z tej przyczyny może być istotne naruszenie jego interesów majątkowych lub dóbr osobistych (np. naruszenie jego czci lub dobrego imienia). (Kazimierz Jaśkowski, Eliza Maniewska- Komentarz do art. 55 Kodeksu Pracy)

Określenie „ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków” w art. 55 § 1¹ kp oznacza naruszenie przez pracodawcę (osobę, za którą pracodawca ponosi odpowiedzialność) z winy umyślnej lub wskutek rażącego niedbalstwa obowiązków wobec pracownika, stwarzające realne zagrożenie istotnych interesów pracownika lub powodujące uszczerbek w tej sferze. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 roku, I PK 83/10)

Podkreślić należy, iż do podstawowych obowiązków pracodawcy należą przede wszystkim jego obowiązki z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wymienione w rozdziale I działu dziesiątego kp. Z art. 22 § 1 k.p. wynika natomiast, że najważniejszym obowiązkiem pracodawcy jest zatrudnianie pracownika za wynagrodzeniem.

Potwierdza to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 roku (I PK 54/06, OSNP 2007, Nr 15-16, poz. 219), zgodnie z którym pracodawca niewypłacający pracownikowi bez usprawiedliwionej przyczyny części jego wynagrodzenia za pracę narusza w sposób ciężki swoje podstawowe obowiązki (art. 55 § 1¹ kp). Naruszenie to następuje co miesiąc w terminie płatności wynagrodzenia (art. 85 § 1 kp) i od dowiedzenia się przez pracownika o tej okoliczności należy liczyć termin jednego miesiąca określony w art. 55 § 2 kp w z art. 52 § 2 k.p.

Podkreślić należy, iż budzi jednak sprzeciw zbyt rygorystyczne potraktowanie pracodawcy; w przypadku niewypłacenia nieznaczonej części wynagrodzenia, trudno bowiem w takiej sytuacji mówić o ciężkości naruszenia obowiązków. Ponadto sporadyczne niewypłacanie pracownikowi drobnej części wynagrodzenia nie jest ciężkim naruszeniem przez pracodawcę podstawowego obowiązku (art. 55 § 1¹ kp). (Kazimierz Jaśkowski- Komentarz do Kodeksu Pracy)

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż pozwana ciężko naruszyła względem pracownika podstawowy obowiązek pracowniczy nie wypłacając na jej rzecz wynagrodzenia za pracę za miesiące kwiecień oraz maj 2014 roku, jak również z tytułu ryczałtów za korzystanie z samochodu prywatnego do celów służbowych, w kwotach objętym oświadczeniem z dnia 20 czerwca 2014 roku. Bez wątpienia powyższa sytuacja miała charakter długotrwały i stanowiła ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego, czemu strona pozwana w toku prowadzonego postępowania nie zaprzeczała.

O powyższym orzeczono zatem w punkcie I- V na podstawie art. 80 kp w zw. z art. 171 § 1 kpc w zw. z art. 55 § 1¹ kp.

O odsetkach od powyższych należności orzeczono, zgodnie z żądaniem powódki sprecyzowanym w treści pisma z dnia 11 sierpnia 2015 roku tj. na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w punkcie VI na podstawie art. 477² § 1 kpc, mając na uwadze wysokość miesięcznego wynagrodzenia powódki.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługiwał jednak wniosek strony pozwanej o rozłożenie zasądzonych należności na raty, wobec trudnej sytuacji majątkowej oraz życiowej pozwanej.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych przypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Powyższy przepis pozwala Sądowi na możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego.

Uprawnienie to przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie jednorazowo zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

Podkreślić należy, iż obowiązek wykazania okoliczności uzasadniających wnioski o rozłożenie należności na raty spoczywa na stronie, która takowy wniosek składa, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu określonym w treści art. 6 kc.

Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczania stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności, mając na uwadze treść art. 3 kpc i art. 232 kpc- w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 43, poz. 189) - to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz.662).

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, a przede wszystkim okoliczności przywołane w tym zakresie przez stronę pozwaną, nie dają podstaw do uwzględnienia wniosku i w konsekwencji rozłożenia dochodzonych należności na raty.

W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż sytuacja życiowa pozwanej jest trudna, posiada ona liczne zadłużenia i zobowiązania sięgające kwoty 1 mln złotych. Jednakże z treści jej zeznań wynika również, iż nadal prowadzi działalność gospodarczą uzyskując z tego tytułu dochody netto na poziomie od 6.000 złotych do 13.000 złotych miesięcznie. Nadto jest ona właścicielką nieruchomości o wartości około 420.000 złotych, którą bezsprzecznie może spieniężyć. Nadto na uwagę zasługiwała okoliczność, iż zadłużenia na rzecz powódki dotyczą należności za okres od kwietnia 2014 roku, pozwana zaś w tym okresie nie podejmowała jakichkolwiek prób, chociażby częściowego uregulowania dochodzonych przez powódkę należności, doprowadzając do sytuacji wkroczenia przez pracownika na drogę postępowania sądowego. W ocenie Sądu na uwadze należało również mieć fakt, iż żądania objęte sporem mają charakter pracowniczy, częściowo dotyczą wynagrodzenia za pracę, a więc należnych środków utrzymania i zdaniem Sądu brak uzasadnienia dla którego inne zobowiązania miałby mieć pierwszeństwo przed powyższymi, zwłaszcza mając na uwadze postawę pozwanej, która nie podejmowała jakichkolwiek prób ugodowego pozasądowego zakończenia sporu.

W związku z powyższym Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania dyspozycji art. 320 kpc.

Odnosnie zaś kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa dotyczących obowiązku uiszczenia przez pozwaną wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego powództwa Sąd miał na uwadze treść art. 102 kpc, zgodnie z którego treścią w wypadkach szczególnie uzasadnionych, Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Mając na uwadze powyższą regulację, która przyznaje Sądowi pewną swobodę w zasądzeniu kosztów procesu, przy uwzględnieniu zasad słuszności, Sąd uznał, iż w niniejszym postępowaniu niecelowym jest obciążenie pozwanej kosztami procesu tj. kosztami sądowymi związanymi w wpisem sądowym (punkt VII wyroku).

Względy słuszności decydujące o nie obciążeniu kosztami procesu są pojęciem, które może być rozumiane szeroko.

W niniejszym postępowaniu odstępując od obciążania pozwanej powyższymi kosztami Sąd miał na uwadze jej aktualną, trudną sytuację życiową oraz finansową, liczne zobowiązania, w szczególności względem powódki.

O powyższym orzeczono w punkcie VII wyroku.